Ранковий вітер одсвіжив мені
Страшливу душу. Я живий, здоровий —
І хочу тільки, щоб вінок лавровий
Будь-що пишався на моїй труні.
Клянуся сонцем! Недаремно, ні,
До скронь притиснув я твій дар чудовий,
Знак Аполлона, цей вінець, готовий
Мене вщасливити на довгі дні.

Хто вкаже: "Ось твій шлях"? Накаже: "Стій",
Або ж: "Іди"? Чию б тепер принуку
Прийняти згодивсь дух прегордий мій?
Царів зневажу, не злякаюсь гуку
Напасників — і лиш тобі одній
Скорюся й добру поцілую руку.